

1 april 2019

De Poort van Dijk

Trage verhalen

Dat een verhaal traag zou kunnen zijn, lijkt een contradictie. Met name in de huidige tijd waarin verhalen via de social media met een immense snelheid van de ene helft van de wereld naar de andere helft getransporteerd kunnen worden. Ontvingen we nog niet zo lang geleden onze berichten via de satellietschotel, nu geeft het glasvezelnet ongekende mogelijkheden tot snel, sneller, snelst. Niet alleen nieuws, maar ook nepnieuws verspreidt zich hand over hand en velen voelen de dreigende adem in de nek door de onzekerheid die deze nieuwsverbreiding oproept.

Wat is het dan een geluk bij een ongeluk dat er (geloofs)gemeenschappen zijn die een schuilplaats kunnen bieden waar even bijgekomen mag worden van al te veel haast, van al te veel dreigende taal die via vele wegen tot ons komt. Mensen rekenen elkaar immers af op een ongekende wijze, zien wel de splinter in het oog van de ander, maar niet de balk in eigen oog. Naast dit alles is er ook de politieke wereld, landelijk en wereldwijd, die niet echt geruststellend werkt. Om van kerkelijke leiders maar niet te spreken die weigeren te zien hoezeer mensen kunnen lijden aan niet gehoord of gezien te worden. Je kunt je hierbij afvragen hoe men denkt met iemand samen te kunnen lopen zonder bewust te zijn van de eigen blinde plekken. Zelfkennis en zelfkritiek zijn eerste voorwaarden om kritiek op een medemens uit te kunnen oefenen. En wat zou het een zegen zijn wanneer politieke leiders, voordat ze hun mobiele telefoon pakken om vrij onnadenkend een twitterbericht de wereld in te sturen, toch eerst even goed nadenken. Dit is helaas niet aan velen gegeven.

Het is daarom goed dat er hoe dan ook ergens een schuilplaats is waar weer rust en kalmte geoefend kan worden. Waar oude, trage verhalen verteld worden.

Foekje Dijk